

VILÁGPOSTA

Újfolyam, XI. évf. 1. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2015. tavasz

Keressétek, ami fönt van (Kol 3, 1)

Missziós hivatástörténetek
Vallomások a szerzetesek évében
– 4. ÉS 5. OLDAL

Szívünk ajtajánál
Nagyböjti elmélkedés
– 6. OLDAL

Közelebb hozott történelem
Centenáriumi sorozatunk folytatódik
– 10. OLDAL

Misszióban a Felvidéken

Isten kegyelméből már több alkalommal is meghívtak bennünket missziós hetet és missziós hétvégét tartani a Felvidékre. Két alkalommal voltunk szülőfalumban, Nádszegen, és elmentünk Zoboraljára: Kolonyba, Csitárra és Nyitrára. Pozsonyban is jártunk a városmisszión. Kaptunk meghívást Illésházára, Somorjára, Csallóközcsetörtökbe, Ekelre és Dunaszerdahelyre. 2015-ben pedig hívnak bennünket Nagymácsédra és Révkomáromba is.

Több alkalommal a szlovák rendtestvérekkel együtt tartottuk a missziót, hogy ne csak magyar, hanem szlovák testvéreink is részesülhessenek a misszió kegyelmeiben. Néhány külföldi rendtestvérem számára nagyon meglepő volt, hogy a Felvidéken még mindig milyen sokan beszélnek magyarul. Mondták is, nem is érzik, hogy Szlovákiában vannak, hiszen a legtöbb helyen magyarul beszélgettek az óvodás korúaktól kezdve egészen az idősekig. Sőt, ha bementek egy áruházba vagy boltba, ott is kiszolgálták őket magyarul.

Öröm tölt el bennünket, hogy a felvidéki magyarok között is ott lehetünk. Mindenhol nagy szeretettel vártak és fogadtak bennünket. De mi is szívesen látjuk a felvidékeiket: több helyről is jöttek már fiatalok a missziós táborokba. Reménykedünk, hogy majd új missziós hivatások is születnek ezekről a helyekről.

De az aratást bízunk rá az Úrra, mi legyünk csak magvetők Isten szántóföldjén!

Juhos Ferenc svd

Az Úrhoz költözött Dinya Vince atya

Akik jól ismerik a kőszegi missziósházat, el sem tudják képzelni azt az állandóan sebénykedő, idős Vince atya nélkül.

A békés megyei Endrődön született 1929-ben. Először 1950-ben próbált belépni missziós társaságunkba, ám a rendek feloszlata miatt szinte azonnal haza kellett küldeni őt is.

Egy nővér buzdítására leérettségizett, majd belépett az egri papnevelő intézetbe, és 1969-ben pappá szentelték. A nyolcvanas évek közepén – már plébánosként – illegálisan végezte el a noviciátust.

1994-ben költözött be a kőszegi missziósházba, ahol sokáig a ház hétköznapi életének gazdasági feladatait látta el. Az elmúlt néhány évben mind gyengébb lett, de keményen próbálta tartani magát. Rövid szenvedés után február 25-én hunyt el. Isten szeretetért és kitartásáért jutalmazza meg őt az Úr az élet koronájával!

Tóth Zoltán svd

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
e-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Burbela Gergely svd tartományfőnök
Szerkesztő: Szalontai Anikó

Tördelés: Peidl Péter • Korrektor: Rochlitz Bernadett
Rendi konzulens: Magung Fransis svd

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,
tel.: 06-1/424-5668 vagy 06-30/418-9196

Nyomtatás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.

Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Címlapkép: Utcagyerekek, La Paz, Bolívia

Kapcsolatfelvétel a verbita misszionáriusokkal:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG:

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. • tel.: 06-30/418-9196

9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205

Adományok, miseszövetségi befizetések:

11600006-00000000-12713314

Kérésre csekket küldünk.

Mennyire figyelek Istenre?

„Keressétek, ami fönt van.”
(Kol 3,1)

Az ember mindig keres valamit. Az emberiség keresi a boldogságot, és minden egyes ember az igazi énjét. Születésüinktől fogva vágyunk a biztonságra és a szeretetre. Fontos kérdés: hol keressük mindezt? Ha csak önmagunkban, a másik emberben vagy az anyagi világában, az nem elégséges.

Ilyenkor magam körül keresek, ami önzéshez vezet. Ilyenkor az életem központja én vagyok, és ennek komoly következménye lehet, ami pokollá teheti az életemet: a bűn, ami nem engedi megtalálni az élet forrását. Isten ezt nem akarja.

Ő a saját hasonlatosságára teremtett minket, így csak benne találhatjuk meg az igazi boldogságot. Amikor fölfelé, azaz Istenre tekintünk, beengedjük őt az életünkbe, és engedjük a saját boldogságkereső módszereinket. Ebben sokat segít a keresztény meditáció, amely elve-

zet az életünk igazi középpontjait, Istenig. Energiánkat így nem a mások elismerésének és elfogadásának megszerzésére fordítjuk, hanem Isten felé törekszünk, aki igazi biztonságot és szeretet ad nekünk.

A nagybőjti és a húsvéti időszakban a megfeszített és feltámadt Jézus tanít minket, hogy csak az odaadó és bátor szeretetben tudunk meggyógyulni az önzésből, abból a hiedelemből, hogy a pénzben, a vagyonban, a kényelmes életben, az embereknél vagy akár önmagunkban találjuk meg a biztonságot és a szeretetet.

Az, aki el nem múlik, az Atyaisten, odafönt van, ugyanakkor mibenünk is. Attól függ az igazi boldogságom, és hogy megtalálom-e az igazi énem, hogy mennyire figyelek rá.

Amikor órá figyelek, megtapasztalom a szilárd biztonságot és szeretetet, amit aztán másoknak is át tudok adni. És ha elsősorban rá figyelek, akkor az emberi kapcsolataim is erősebbek és őszintébbek lesznek.

A *Világposta* minden olvasójának azt kívánom, hogy hálával a hit ajándékáért, amely a megfeszített és feltámadt Jézusban gyökerezik, őrizze meg a reményt az életében, ami segít percről percre, napról napra meglátni a mindennapok értelmét, örömet és boldogságát!

Burbela Gergely svd
tartományfőnök

Még, még, még, még, még, ennyi nem elég

Ez volt a mottója az immár hagyományos verbita missziósok által vezetett adventi ifjúsági virrasztásnak, amelyre december 20-án került sor.

Az este első felében lelki programokon vehettünk részt: előadásokat hallgattunk s rövid pantomimeket láttunk, melyek bemutatták, mennyi kísértésnek és csábításnak kell ellenállnunk a mindennapokban. Kiscsoportokban megoszthattuk egymással saját tapasztalatainkat is, hogy segítsük egymást a hit felé. Ezután Szentségimádásra gyűltünk össze. Az egyéni elmélkedés csöndjét rövid gondolatok és tanulságos történetek felolvasása törte meg. A lelki programokat éjfélkor szentmisével zártuk. A prédikáció keretében

kiscsoportos bibliamegosztásra ültünk össze, hogy az evangéliumról elmondjuk egymásnak saját gondolatainkat.

Az este második felében a csoportok egy remek zsűri előtt bemutathatták énektudásukat, majd különböző nemzetek imáságos táncait tanulhattuk meg *Zygar Malgorzata* nővértől és *Marciszkievicz Tamás* atyától. Reggel felé közeledve a virrasztást imával fejeztük be.

Mi, akik decemberben egy éjszakára összegyűltünk, hogy jobban megértsük az adventi várakozás igazi lényegét, ha fizikailag nem is, de lelkileg annál inkább feltöltődve térhettünk haza.

Forintos Luca
és **Ráczi Bogi**

Mi legyek, ha nagy leszek?

Egy missziós hivatás története

Valahányszor hivatásomra gondolkok, mélységes hála tölt el gondviselő Istenem iránt. Már csak azért is, mert nekem bizony nem kellett egy napig sem tépelődnöm: mi legyek, ha nagy leszek?

Vallásos szülők első gyermekeként hatnapos koromban már keresztség alá tartottak: Isten gyermeke lettem. Újabb „templomlátogatásom” nyilván azt követő vasárnap volt. Nálunk a vasárnapok és az ünnepek nem múlhattak el szentmise nélkül.

Amikor már kiláttam a templomi padból, fölfigyeltem a pap bácsi körül tevékenykedő fiúkra. „Édesanya, én is oda akarok menni!” – mondtam az oltár felé mutatva. „Csöndbe légy, fiacskám! Majd te is segíthetsz a pap bácsinak, ha iskolás leszel” – hangzott a válasz.

Elkezdhettem a ministrálást, és nagyon megszerettem. Egyszer elmaradtam a rorátéról, mert elaludtam. Sírva kértem édesanyát, hogy máskor időben ébresszen föl. Más templomi szolgálatot is szívesen végeztem: harangozást, orgonafújtatást...

Vonzódásom a templomhoz lett a „csali”, amivel Jézus végérvényesen megfogott magának. Harmadikos kis-

diák voltam, amikor ministrálás közben az oltár előtt térdelve egy belső hang szólított: „Sanyi, majd egyszer neked kell az oltár közepénél állnod, és bemutatnod a szentmisét”. Hirtelesen boldog érzés töltött el: „Jézusom, tényleg azt akarod, hogy pap bácsi legyek? Jaj, de örülök! Hát tudod, mennyire szeretek ministrálni! Jó, akkor máától kezdve erre készülök.”

Ebben az időben már olvasója voltam a verbiták *Kis Hitterjesztő* című missziós folyóiratának. Boldogemlékű hitoktatónk, *Merksz Elemér* atya adta kezünkbe minden hónapban. Érdeklődéssel olvastam a misszionáriusok izgalmas beszámolóit a messi földön végzett munkájukról. Egy alkalommal a kiolvasott lapot az asztalra téve ez a gondolatom támadt: „Ha már úgyis arra készülök, hogy pap legyek, nem lehetnék én is a feketék vagy az indiánok között? De igen! Mától kezdve úgy készülök, hogy egyszer szerzetes, missziós pap legyek.” Így kristályosodott ki tízéves koromra hármas hivatástudatom. Ezért a hármas szent hivatásért érzek szintén mélységes hálát a vele megajándékozó Istenem iránt.

Hivatásom felismerését követően rendszeresen „misézni” kezdtem. Ol-

tárként a konyhai hokedli szolgált, kehelyként a talpas pálinkáspohár. Voltak „hívek” is: testvéreim, szomszéd pajtásaim, akiknek prédikáltam is.

Időközben gimnazista lettem a szegedi piarista atyáknál. Bérmaapám, *Inczédy László* apátplébános ezekben az években a katolikus missziók támogatására szolgáló szervezetnek, a Hitterjesztés Művének egyházmegyei igazgatója volt. Egyszer azzal a kéréssel álltam elé, hogy adjon nekem tagtoborzó lapokat a Missziós Ifjúsági Csoport megalakulására a piarista gimnáziumban. Nála és hittanárunknál is nyitott szívre találtam. *Kovács Mihály* atya lelkesen buzdította osztálytársaimat a missziós ügy támogatására, s többségük vállalta, hogy bizonyos imát naponta elvégez és havonta húsz fillért is ad a missziók támogatására.

Ez az 1947–48-as tanévben történt. Közben egyre erősödött bennem a szándék, hogy fölvételre jelentkezem a missziósokhoz. De bérmaapám azt javasolta, hogy előbb az egyházmegyei kissemináriumba kérjem a fölvételt. Ott majd végérvényesen eldönthetem, mi az igazi hivatásom.

(folytatjuk)

Rostás Sándor svd

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, Budatétényben

MÁRCIUS 29.

- **EGY TIZENÖT GYERMEKES CSALÁDAPA TANÚSÁGTÉTELE**

Előadó: Király Ignác

ÁPRILIS 26.

- **NAPONTA IMÁDKOZOM A RÓZSAFÜZÉRT**

Előadó: Eperjes Károly

MÁJUS 31.

- **ÜNNEPI SZENTMISE DÉLUTÁN 4 ÓRAKOR**

- 17.15 – kezdés (szentségimádás és gyónási lehetőség)
 - 18.00 – szentmise
- 19.00 – előadás • 20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

Már Krisztus él bennem

Beszélgetés Ratajczak Francesca missziós nővérrel

A család, a gyerekkori élmények sokszor nagyon fontos szerepet játszanak egy hivatás kialakulásában. Erről beszélünk a lengyel származású Ratajczak Francesca nővérrel, aki huszonhárom éve a Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérek Kongregációjának tagja. Poznań mellett, Chludowóban dolgozik mint hitoktató a verbiták által vezetett plébánián.

– Emlékszik, mikor gondolt először arra, hogy szerzetes szeretne lenni?

– Amikor gimnazista voltam, egy ferences atya lelkigyakorlatot tartott nálunk. Isten eszközévé tette őt, hogy magához vonzzon engem. A lelkigyakorlat után a plébánián létrejött egy ferences ifjúsági közösség, amelybe én is bekapcsolódtam. Akkor született meg bennem a kérdés, mi az én életutam, és a vágy, hogy Istennek szenteljem magam. Akkoriban írtam a naplómba: „Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20).

Egyre erősebb volt szívemben a hang, amely azt mondta: kövess engem! Nagyon szép, de nagyon nehéz is volt ez az időszak, amikor küzdöttem a kérdésekkel: va-

jon valóban hív engem Isten? Vajon úgy, amilyen vagyok, követhetem őt? Sokat imádkoztam, hogy mutassa meg nekem az utamat. Erre a szándéokra részt vettem egy gyalogos zarándoklaton is Częstochowába.

– És Isten meghallgatta imáját...

– Érettségi előtt a téli szünetben elmentem egy hivatástisztázó lelkigyakorlatra. Ott döntöttem el, szerzetes leszek – éreztem, nem leszek boldog, ha nem ezen életút mellett döntök. Mivel meg akartam osztani a hitemet az Istent kereső emberekkel, missziós rendet választottam. Két helyre küldtem levelet, és a Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérektől előbb érkezett meg a válasz. Érettségi után elmentem hozzájuk, és amikor beléptem a kápolnába, éreztem, hogy nem véletlenül keveredtem oda, valaki odahozott engem. Isten megmutatta számomra: félelmeink ellenére vezet minket, ha bízunk benne.

– A családja milyen hatással volt a hivatására?

– Olyan családba születtem, amelyben Isten dolgai fontos helyet kaptak. Szüleink gondoskodtak a hitre való nevelésünkről és a szentségi életéről. Amikor egyszer a rendtársá-

immal együtt meglátogattuk egykori plébániámat, édesapám mutatta meg nekünk a templomot. Egy mellékol-tárnál, Szűz Mária képe előtt megállt, és elmesélte, hogy egyszer, amikor ott imádkozott a papi és szerzetesi hivatásokért, a Szűzanya megkérdezte: kész lennél odaadni egyik gyerekedet Istennek? Hárman voltunk testvérek. Édesapám igent mondott, és felajánlotta, hogy válasszon a gyerekei közül. Én akkor hallottam először ezt a történetet. Megértettem, hogy egy szerzetesi vagy papi hivatás a szülők felajánlásának és a közösség imádságának a gyümölcse.

– Milyen elvárásai voltak a szerzetesi hivatással kapcsolatban, és azok hogyan valósultak meg?

– Szerettem volna más emberekkel megosztani a hit kincsét, és Isten a gyerekekhez és a fiatalokhoz küldött. Ma, ha huszonhárom év után visszanézek, látom Isten hűségét, aki nevémen szólított és magához hívott, aki kívánt önmagának és a misszióknak. A Szentlélek minden nap mutatja az utat, hogyan lehetek szolgálója, bárhol is legyek, egy messzi országban vagy saját honfitársaim között.

Zygar Malgorzata ssp

Isten arra hívott meg minket, hogy az ő szeretetének szolgáloi legyünk.

SZENTLÉLEK SZOLGÁLÓI MISSZIÓS NŐVÉREK

Több mint háromezer nővérünk tevékenykedik a világ negyvenhét országában. Nemzetközi közösségekben élünk, sokféle munkakörben dolgozunk, és minden munkánkkal az egyház missziós küldetését szolgáljuk.

Címünk:

Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérek

• 1223 Budapest, Völgy u. 9.

• E-MAIL: budapest.ssp@gmail.com

Szívünk ajtajánál

Nagyböjti gondolatok Isten kereséséről

Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, velem eszem, ő meg velem. (Jel 3, 20)

Sokszor halljuk ezt az idézetét. A Jelenések könyvét nehéz megérteni, mert rengeteg jelet és szimbólumot használ. Azonban ez a mondat népszerű, hiszen egyszerű, érthető, ugyanakkor gyönyörű és mélyreható.

Ha elméledsz rajta, Isten személyesen neked fogja üzeni: „Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam és ajtót nyit, bemegyek hozzá, velem eszem, ő meg velem.” Ez az idézet rólad és Istenről szól. Amikor olvasod, Jézus hozzád szól, senki másához. Téged szólít, hiszen keres téged.

A jószágos Isten mindig elérhető, ráér minden őt kereső ember számára. Szeretne velünk foglalkozni, értékes idejét velünk tölteni. Az emberszerető Isten ezért áll az ajtóban és kopog.

Jézus olyan embereket keres, akik szívesen fogadják őt, hajlandók vele együtt továbbhaladni az életpályájukon. Azok, akik befogadják, elnyerik az ajándékot: „velem eszem, ő meg velem”. Jézus veled fog maradni, ott lesz melletted.

Isten nem jön erőszakkal, szeretettel be kell hívni. „Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá.” A mindenség Istenének nincs szüksége engedélyre, mégis tiszteletben tartja az emberi szabadságot. Csak akkor lép be, amikor kinyitod a szívedet.

Van, amikor a házigazda sajnos nem válaszol a kopogásra, mert nem hallja meg Istent. Talán nincs otthon, talán alszik. Amikor az ember teste alszik, felébred a kopogásra, de amikor a lelke, nagyon nehéz Isten szavát meghallania. Ilyenkor az ember észre sem veszi Isten szeretetét.

Van, hogy az ember meghallja a kopogást, ki is nyitja az ajtót, behívja Jézust a házba, de sajnos nem fogadja őt szívesen. Egyszer egy idős papot egy család meghívott egy kávéra. Mikor az atya megérkezett, az asztal meg volt terítve, kínáltak neki kávé és kekszet. Azonban a családból senki sem ivott vele, mondván, ilyenkor ők nem szoktak kávézni. Ültek az asztalnál, beszélgettek. Természetesen a pap gyorsan elbúcsúzott. Ha valaki együtt kávézott volna vele, talán otthon érezte volna magát. De senki sem csatlakozott hozzá, és ez kellemetlen érzés volt számára. Sokszor így bánunk Jézussal is. Nem megyünk elég közel hozzá. Nem vagyunk hajlandók megismerkedni vele. Félnünk, hogy többet fog tudni rólunk, és inkább távol tartjuk magunkat, hogy békén hagyjon.

És van, hogy az ember kinyitja az ajtót, örömmel behívja és elfogadja Jézust. Már az ember arcán lehet látni, hogy örül, megérkezett, akire várt. Érezni a beszélgetésből, mennyire jól érzi magát a másikkal. Amije csak van, felkínálja a közös étkezéshez. Ilyenkor Jézus is jól érzi magát az ember társaságában.

Kedves Világposta Olvasók!

Szeretettel tájékoztatunk benneteket, hogy ismét olvashatóak vasárnapi elmélkedések honlapunkon (www.verbita.hu). Arra buzdítunk benneteket, hogy táplálkozatok Isten igéjéből és az elmélkedésekből. Szívesen fogadjuk a véleményeket, javaslatokat és ötleteket, ahogyan azt is, ha valaki szeretné az elmélkedését megosztani. Elérhetőség: biblia@verbita.hu

Az ilyen emberek mindig keresik Jézus útmutatását, és igyekeznek a tanítását követni. Az életükben van helye Istennek. Ahogyan Jézus mondja: aki szeret engem, az megtartja tanításomat, s Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk, és benne fogunk lakni (vö. Jn 14,23). Az ilyen ember hisz és bízik Istenben. De legfőképpen szereti őt.

„Nézd, az ajtóban állok és kopogok” – Jézus szól, figyelmeztet minket, hogy ott van. Felszólítására döntést kell hoznunk: vele szeretnénk lenni, vagy nem. Megtérésre szólít, hogy aki felismeri őt mint Megváltót és Isten Fiát, fogadja be az életébe. Nem nehéz Jézust megtalálni, csak akarni kell a találkozást, s ki kell lépünk önmagunkból.

Isten mindig kopog az ajtónkon, de milyen gyakran halljuk meg? Most, a nagyböjti időszakban tekintsünk önmagunkba: miért nem vesszük sokszor észre őt? Figyeljünk, hogy örömmel elfogadjuk, mint Megváltónkat. Hívjuk be a hajlékunkba, ahova Jézus szívesen jön, és ahol velünk akar maradni.

Tete Remis svd

Átélni a hitet

Ferenc pápa Fülöp-szigeteki látogatásáról

Van olyan ország, ahol a templomba igyekvő katolikusok forgalmi dugót okoznak minden vasárnap? A Fülöp-szigetek kétségtelenül ilyen. De nemcsak az úton okoznak fennakadást a misére özönlő hívek, hanem – bármilyen furcsán hangzik az európai embernek – a bevásárlóközpontokban is. Itt nem az üzletközpontokat zárják be az ünnepeken, hanem a szentmisét viszik el a bevásárlóközpontokba. Minden magára adó bevásárlóközpontban van egy szombat esti és két vasárnapi szentmise.

A filippínók természetesen tartják ezt, és itt az egyházi élet valóban nem csak a plébániákon zajlik. Rengeteg iskolával, szociális misszióval rendelkezik az egyház, és nagy a társadalmi ereje. 1986-ban, az úgynevezett rózsafüzéres forradalom alatt két bíboros vezette a *Ferdinand Marcos* elleni tiltakozást, és minden erőszak nélkül, rózsafüzérrel a kézben sikerült megdönteniük a diktatúrát.

Ebbe a nagyon katolikus, hitét sajátos módon élő országba látogatott el Ferenc pápa januárban. „Mindenképpen el akartam jönni hozzátok – mondta a taclobani repülőtéren bemutatott szentmisén –, amikor

meghallottam, hogy mi történt.” Ezek a szavak a 2013. novemberi tragédiára utaltak, amikor a több mint háromszáz kilométeres sebességgel száguldó tájfun szinte leradírozta a nagyvárost a térképről. Rengetegen meghaltak, és még többen elveszítették otthonukat, értékeiket. Mindenki szenvedett, hiszen hetekig akadozott az ellátás, halottak feküdtek az utcákon járvány és fosztogatás veszélyének kitéve azokat is, akik megmenekültek.

Teljesült a Szentatya kívánsága. Ízelítőt kapott abból, ami az ittenieket alig egy évvel azelőtt sújtotta. Taclobanba érkezésekor ismét megjelent a rettenetes szélvihar, ha most nem is olyan sebességgel. A felhőszakadásban tartott szentmisét követően még sor kerülhetett az ebédre, amin a pápa találkozott néhány emberrel, akik sokat szenvedtek a 2013-as tájfun következtében. E mély találkozás után azonban sietni kellett, mert jött a figyelmeztetés: hamarosan már nem lehet felszállni. A pápáét követő második gép még a magasba emelkedhetett, viszont a harmadikat már a repülőter talajához csapta az iszonyatos szél. Ezen Fülöp-szigeteki kormánytisztviselők utaztak.

A Szentatya nemcsak meglátogatta a katasztrófák áldozatait, hanem a helyiek vendégszeretete mellett átélhette a félelmet is, amit minden nagyobb orkán jelent.

Talán valóban az átélés lehetne e látogatás mottója. A Szentatya sohasem akarta „megmagyarázni” a tragédiát Isten ügyét védelmezve. Inkább szótlanságával válaszolt a miértekre: segített, hogy azok is átéljék Isten szeretetét, akik megtapasztalták a nincstelenséget, a gyengeséget, a megsemmisülést.

Érzésem szerint a pápalátogatás lelki csúcspontja a taclobani szentmise volt, amely hatással volt mindenre, amit a Szentatya később mondott vagy tett. Másnap, amikor a patinás Santo Tomas Pápai Egyetemen találkozott a fiatalokkal, a megírt beszéde helyett arra a lányra emlékezett, aki-re előző nap Taclobanban rádőlt egy állvány, és meghalt. Amikor ugyanitt egy volt utcagyerek megkérdezte, hogy a Jóisten hogyan engedheti meg ennyi gyermek szenvedését, a Szentatya szintén csenddel felelt. De ez nem a nem tudás csendje, hanem egy magasabb dimenzióba, az Istenre hagyatkozásig vezető csend volt.

A Manila központjában, a szigetvilág függetlenségéért küzdő *Jose Rizal* nemzeti hősről elnevezett parkban bemutatott szentmisén több millió ember vett részt. Állítólag rekordot döntött ez a szám a pápalátogatások történetében. Mindenesetre a filippínók megdöntötték a saját rekordjukat, amely II. János Pál pápa látogatása alatt született.

A pápalátogatás nagyon mély benyomást tett mindenkire, még a nem katolikusokra is. Az emberek újra átérték hitüket. Adja Isten, hogy tartósan erőt meríthessen belőle a harmadik világból a fejlettebb országok közösségébe törekvő szigetország, amely nemcsak az utóbbi idők hallatlanul gyors gazdasági fejlődését igényli, hanem lelkeséget és emberséget is.

Lányi Béla svd

Az ünnepek rohanása és csendje

Missziós önkéntesként Ecuadorban

Előző beszámolómban arról meséltem, hogyan telnek a hétköznapijaim Ibarában, ahol missziós önkéntesként dolgozom egy lányotthonban. A mindennapokat persze itt is megtörik az ünnepek.

Mindenszentek és halottak napja után november 3. is ünnep volt: Cuenca, egy déli város függetlenségének emléknapja. Az otthonban lakó tizenhét lányból tíz hazament – ha nem is haza, de valamelyik családtagjához –, így ez a hétvége a szokottnál nyugodtabbnak ígérkezett.

Pénteken meglátogatott minket *Piedad* nővér, akinél ideérkezésem után Quitóban voltam a nyelvtanfolyamom alatt. Végtelenül jókedvű, kedves és olyan volt, mintha egy régi ismerőssel találkoznék újra. Jó volt vele elbeszélgetni. Ebéd után pedig beültünk a nővérek kisbuszába, hogy *Elsa* nővér, *Lidia* nővér, *Maria Belen* (a másik önkéntes lány) és én elkísérjük *Elsa* nővér anyukáját a quitói buszpályaudvarra. Nem aludtam el a kocsiban, hiszen az úton rengeteg dolgot lehetett látni. A felhők ezúttal engedték megpillantanom a hófödte Cayambe vulkánt is.

Hazafele megtöltöttük a kisbuszt emberekkel, mert így mindenki jól járt; nekik nem kellett várniuk, mire feljutnak egy buszra, nekünk pedig megtértült a benzinpénz. Az utasok között volt három francia lány, akikkel tudtam egy kicsit beszélgetni angolul. Újabb öröm!

A szombat csendesen telt, így még pihenni is tudtam egy kicsit ebéd után.

De mégiscsak a vasárnap volt a legjobb. Nem kellett korán kelni, és a mise, illetve a reggeli után kirándulni mentünk. Először felmentünk Szent Mihály arkangyal szobrához, ami egyben kilátó is: gyönyörű kilátás nyílik róla a városra, illetve a város mellett fekvő Yahuarcocha-tóra. A szobor mellett van egy játszótér, ezért egy kis időt eltöltöttünk ott. Utána leereszkedtünk a tóhoz, és sült halat ebédeltünk, majd körbeautóztuk a tavat.

Végül elmentünk a közeli Peguche-vízeséshez. Csodálatos vidéken, kis települések között autóztunk a hegyeken át. A vízesés a parkolóból rövid erdei sétával érhető el. Na de az az erdő! Hatalmas fák vettek körül, és micsoda e r d ő - i l -

lat... Itt sem rohantunk, és én minden másodpercét végtelenül élveztem a friss levegőn töltött időnek. Hazafele a lányok elaludtak a buszban – talán először láttam őket fáradtnak, amióta itt vagyok.

Halottak napján itt colada moradát fogyasztanak az emberek, én is megkóstoltam. Ez egy gyümölcsökből (ananász, szeder, eper, barack, narancs) kukoricaliszttel, vízzel és sok fűszerrel készült pudingszerű ital, amihez baba formájú kenyeret esznek.

A hétfő nagy részét takarítással töltöttük, mert a vasárnap kiesett ilyen szempontból, illetve a nyolc lánynak dupla munkát kellett végeznie. Ráadásul szerdán érkezett a legfőbb előjáró, szóval a nővérek a fejükbe vették, hogy természetellenesen nagy tisztaságot és rendet varázsolnak addigra.

Nem mindig könnyű a lányokkal, sőt. Többségükkel nehéz bánni, nem hallgatnak rám, és ritkán teszik meg, amit kérek tőlük. Csodálatos „elfelejtő képességük” van, így minden egyes nap ugyanazokat a dolgokat kell elmondani nekik, és ugyanazokért a dolgokért kell nyagagatni őket.

A tanulás sem egyszerű, mert legalább hat olyan lány van, aki mellett ott kell ülni, mert különben nem csinál semmit. Ráadásul van két kislány, akiknek szerintem speciális segítségre lenne szükségük. Mi pedig nem vagyunk elegenden. Minden egyes nap rengeteg energiára és türelemre van szükségünk.

Az advent nagyon zsúfolt volt. Viszonylag hamar előkerült a karácsonyi dekoráció. A lányok lelkesek voltak, és egyenként hozták oda hozzám a színes, csillogó díszeket és kérdezték, tetszik-e. A betlehemet is felállítottuk, ami nem kevés időbe telt, tekintve a méretét és a fénytechnikát. A díszítés itt, az otthonban tükrözi az általános ízlést: tarka díszek, színes, villogó fények és rengeteg állat a betlehemben. A karácsonyi időszakban sokan a misére és mindenféle imaalkalomra magukkal viszik a feldíszített kosárban fekvő, felcícomázott Kiszjuzust. Úgy tűnik, itt nemigen ismerik az éneket: „nem ragyogó fény közt nyugoszik, / bársonyos ágya nincs neki itt”.

A karácsony előtti két hétben nagyon sok csoport jött – egyetemisták, családok, szervezetek –, hogy a lányokkal töltsenek egy kis időt, és rengeteg ajándékot, édességet, játékokat és ételadományt hoztak. Ezeket a programokat a szokásos tennivalók, mosás és tanulás

közé kellett bepréselni. Az édességtől túlpörgött lányokkal ez nem volt egyszerű. Emellett részt vettünk különböző imakilencedeken, misékre rohantunk, és általában minden nagyon kapkodós volt. Mire megérkezhettünk volna valahova lélekben, már siettünk is tovább. Azt hiszem, erre az időszakra is igaz: a kevesebb néha több. Ezek után nem meglepő, hogy elég feszült volt a légkör. A külsőségeken kívül semmi nem utalt arra, hogy milyen ünnepre is készülünk.

Már december 20-án megejtettük a karácsonyi ebédet. Elsa nővér meghívta azokat, akik segítik a nővérek munkáját. Közösen vettünk részt a szentmisén, utána pulykát ettünk, majd a lányok mindenféle táncokat és énekeket adtak elő. 21-én pedig ugyanezeket a produkciókat Quitóban is láthatták az ottani nővérek.

December 23-án azonban megváltozott a hangulat. Néhány héttel előtte kihúztuk a neveket az „angyalka játékhoz”, és aznap este lepleztük le, ki, kit húzott. Le kellett írni a másik jó tulajdonságait, és a többieknek ez alapján ki kellett találni, kit húzott. Meg tudnak lepni a lányok, miket észre nem vesznek egymásban!

De ez csak az egyik fénypontja volt az estének. Előző nap megérkeztek *Tatiana* utolsó papírjai is az örökbe fogadásról. Kiderült, hogy a várt március helyett már a karácsonyt is

az új családjával, vagyis A Családjával töltheti. Elsa nővér mellett a lányok közül is sokan olyan szívből jövően búcsúztak tőle, hogy szem nem maradt szárazon.

Szentestére sok lány hazament, az addigi zsúfolt napoknak vége szakadt. Este hétkor mentünk misére, utána a nővérek és két lány elmentek egy családhoz vacsorára, én pedig visszamentem az otthonba a maradék négy lánnyal, akik szinte rögtön le is fekdültek aludni. Sosem voltam még egyedül szenteste.

A többi nap is csendesen telt. Reggelként sokáig aludtunk, komótosan reggeliztünk, ebédeltünk. Elvégeztük a tennivalókat, de senki nem sürgette a másikat, és még pihenni is maradt időnk bőven.

Szilveszterkor itt az a szokás, hogy az emberek bábukat készítenek – nagyobb baba méretűtől egészen az életnagyságúig –, és ezeket éjfélkor elégetik. Quitóban az utcán is rengetegféle bábút árultak. Van, ahol álcacrot is választhatsz hozzájuk, például egy politikusét. De olyat is lehet kapni, ami Son Gokut, Bart Simpsont vagy Mickey egeret ábrázolja. A bábuk hagyományosan az óévet szimbolizálják. Elég torzak, és mielőtt elégetik az emberek, megverik őket vagy az autójukra kötözik, és úgy furikáznak egész nap. A tűzbe dobva aztán átugrálnak fölöttük, főleg a gyerekek.

Való Adrienn

1947 volt az az év,
amikor a kőszegi ház ismét csurig volt

Közelebb hozzá történelem

Centenáriumi fotóalbum 1946-1955

Elképzelés a kőszegi ház kibővítéséről 1948-ból.
Balra az eredeti épület, jobbra a bővítmény,
középen egy nagy templom állt volna

Az Isteni Ige Társasága
2016-ban ünnepli a rend
magyarországi letelepedé-
sének századik évfordulóját.
A centenáriumba készülve há-
lát adunk Istennek a kapott
kegyelmekért, és tisztelettel
gondolunk azokra a verbita
szerzetesekre, akik az elmúlt
száz évben odaadóan szolgál-
tak a magyarországi, illetve
a világmisszióban. Soroza-
tunkban fényképekkel idéz-
zük fel az elmúlt évszázad
fontos állomásait, pillanatait.

Ballagás Kőszegen 1950-ben. A bencés
gimnázium államosítása (1948) után még
két évig eljártak tanítani a bencés tanárok
a missziós szemináriumba, de bizonyít-
ványt már nem adhattak

Az elhurcolás
utáni első lap
az aggódó
édesanyának

A ház, amely összetartott: az államosításból tíz évig kife-
lejtett Szent István Misszióház Kiskunfélegyházán

LEVELEZŐ-LAP

*Nyírbátor, Enklé
Balóta harmadik
ablak mögött lakom
Level. a templomtól balra
kell a harmadik ablakot
betenni az első emeleten. A
balostori rizs csaknem még
gyersen akkora, mint a 18-
ben látható*

*Főbb állapotban lévő-
pot nem, néhányat felhagy-
nom. Csak elvételre kérek.*

*Szeretettel:
Antal
Nyírbátor, 1950. júl. 29.*

Öz. v.
Farkas
Jánosné
Gyalóka
Lopron m.

zott
m
album

Áttelepítés Jászberénybe.
Itt már könnyebb volt

Kényszertartózkodási hely:
Budapest, XXII. kerület, Kassai utca

Ha nincs más, „védjük” a hazát.
XX. századi rabszolgaság, vagyis
munkaszolgálat

2014 márciusától a centenáriumi év előkészületire, illetve az ünnepi rendezvények költségeire szervezünk gyűjtést. Kérjük, adományaikkal segítsék, hogy méltó módon, a világmissziót minél többekkel megismertetve ünnepelhesük meg rendtartományunk centenáriumát. Adományaikat a verbita Missziós Titkárságon keresztül juttathatják el, a Világpostában található sárga csekken vagy az alábbi számlaszámra befizetve:

11600006-00000000-12713314

A közlemény rovatban kérjük feltüntetni:
centenárium

Hálásan köszönünk minden adományt!

Verbita atyák közös „szolgálaton”.
A fotókon többek között: Kalló József,
Hirth Vilmos, Petrovcsik Róbert,
Mészáros Ferenc

Szeretetteljes szigorban

Élet a Szent Imre Missziós Szemináriumban

Néhány évvel a kőszegi rendház elkészülte után *Hubert Hansen* atya, a magyar régió előjárója, aki az építkezés alatt egyben a ház rektora is volt, Budatéténybe költözött. A fiatal missziós intézmény új, közvetlen előjárót kapott, ám különböző okok miatt rövid időn belül többször is rektort kellett váltani.

Ez azonban 1934-ben megváltozott. A teológiai doktorátus megszerzése után megérkezett Rómából *dr. Wachter István* atya, akinek a neve sokak számára összeforrott a kőszegi missziósházzal. Wachter István, aki később Órre magyarosította a nevét, az első évben prefektus volt, a rákövetkezőben pedig a ház rektora lett. S miközben a növendékek prefektusai változtak, ő rektor maradt a Magyarországról való elmeneküléséig (1948). Vezetői szolgálatához később a kispapok novíciusmesteri feladata is járult.

Első lépésben megszigorította a növendékek közti fegyelmet, mely már-már olyan volt, mint a noviciátusban. Ezzel próbálta a fiatalok közül kiszűrni az oda nem valókat. *Kovács János* szombathelyi püspök például kifejezetten szeretett a missziósházban pihenni, mert ott igazi csend volt – annak ellenére, hogy ekkor már – csak a tíz és tizennyolc év közötti növendékek száma – kilencven és száz fő között volt. Az egész napot a szilencium jellemezte. A játék végét jelző csendő hangjára a fiatalok nem pusztán

a mondatot szakították félbe, de a szót is. A növendékek a napi szentmisén, reggeli, déli és esti imádságon kívül naponta imádkozták a rózsafüzért, a keresztutat, és gyakorolták a lelkiismeretvizsgálatot. Mindezek ellenére a ház testvéries, meleg és szerető iskola tudott lenni, melyre a még élő növendékek mind szívesen emlékeznek. (Erről bővebben a híres író unokaöccsének, *Fekete István* atyának, *Úgy, ahogy volt* című önéletrajzi írásában lehet olvasni, aki ebben az időben a missziós szeminárium növendéke volt.)

A 30-as évek közepén több fiatal pap is elment a misszióba, megfogyatkozott azok száma, akik munkájuk révén anyagilag is gondoskodni tudtak a közösségről. Ráadásul a gyerekek többnyire szegény családokból származtak, és a szülők sokszor nem tudták kifizetni az ellátást fedező járandóságot. Ezért az akkori gondnok, *Zimits Mihály* atya ajánlására bevezet-

ték a növendékek kézműves munkáját. A fiatalok szabadidejükben rózsafüzért fűztek, melyhez kereszteteket faragtak, a jótévedők által küldött bélyegeket szortírozták, segítettek a kertben a missziós testvéreknek.

De a missziós szeminárium sok olyat is tartogatott, ami abban az időben igazi luxus volt. Sokaknak már a heti zuhanyzás is újdonságnak számított, nemhogy az öltözőkabinokkal körülvett medence, ahol nyaranta úszni lehetett. A hatalmas kert lehetőséget nyújtott a futballozásra, és az olyan korabeli játékokra, mint a métázás és a bigézés. Nagy élményt jelentettek a Kőszegi-hegységben tett kirándulások, telente pedig a síelés, illetve a csúszkálás, korcsolyázás a kertben lévő tavacszkákon.

Ezt a csodálatos életet szakította meg egy időre a háború, majd tette lehetetlenné a politikai változás.

Tóth Zoltán svd

Kedves Missziós Barátaink!

Mióta a verbita rend Isten csodálatos segítségével Magyarországon újra legálisan elkezdhetett tevékenykedni, folyamatosan azon vagyunk, hogy a lassan százéves hazai történelmünket minél aprólékosabban feldolgozzuk, és a már feledésbe merült események emlékeit megőrizzük az utókornak. Mivel azonban 1950-ben a magyar régió archívuma eltűnt, ez a kutatás nem egyszerű.

Ezért szeretnénk kérni kedves barátaink segítségét is: amennyiben valaki régi (1950 előtti) *Világpostát*, *Kis Hitterjesztőt* vagy *Szent Mihály Missziós Naptárat* őriz vagy felfedez, nagy örömmel fogadnánk, ha felajánlaná társaságunknak (akkor is, ha sérült), mert ezeknek a régi folyóiratoknak nagy szerepük van a verbiták magyarországi múltjának, rendtestvéreink tevékenységének megismerésében. Köszönjük!

Tóth Zoltán svd

Csak legyen elég misszionárius

Részletek Ternay János útinaplójából

Az első magyar verbiták 1934-ben mentek távoli misszióba. Ternay János szeptember 14-én indult el Kínába, Nyugat-Kanszuba. A három hónapig tartó hajóútjáról útinaplót írt. Előző lapszámainkban felelevenítettük Ceylonban, majd az indonéz szigetvilágban szerzett tapasztalatait. Most a Fülöp-szigeteki élményeiről olvashatunk.

Hajónk (Iloiloban) egy nagy faszállítmányra számított, de ez elkésett. Szerencsére, mert különben elmentünk volna, és ki tudja, talán veszünk. Már este vacsora után olyasféle hírek keringtek, hogy Manilától, legközelebbi megállóinktól északra tájfun van.

Beérve a kikötőbe nem láttunk senkit, aki várt volna ránk, csak később tűnt fel két missziós nővér. Hátam megett beszélte valaki, micsoda borzalmas pusztítást vitt végbe a váratlanul befutott tájfun. Egy hajóra mutatott, mely teljesen tönkretéve feküdt féloldalt a partnál. Egy másikat, egy nagy amerikai hajót a tájfun egyenesen beszorított a part és a kikötőhíd sarkába, úgyhogy feltépte a vasbetont. Tehetetlenül feküdt előttünk ez az óriás. Egy másik hajó elmerült. Mindenki arra gondolt, mi történt volna velünk, ha idejében érkeznénk.

Manilában még mást is kellett látnunk a tájfun pusztító hadjáratából. A hatalmas fák, melyek a főutak mentén vagy a parkokban katonásan sorakoztak és gyönyörű díszfák gyanánt ékeskedtek, most úgy le voltak döntve, mintha sortűztől hullottak volna el. A villanyvezetékek és villanykarók összevissza tépve heverték az úton, vagy ferdén áthidalták az utakat. A házakról letépte a tájfun a tetőket, a mi plébániánkban is összevissza hevert minden, a nyomdában térdig érő vízben álltak a könyvek és nyomtatványok meg a ládák. Az új Szentlélek-plébániatemplom ideiglenes deszkafala egész erővel bedőlt, és összezúzta a padokat és mindent, ami útjába esett. Autók nemigen jártak, mert az utcákban akkora víz állt, hogy nem tudtak közlekedni. Az emberek arra ébredtek Manilában, hogy az ágyukba belefolyik a víz. Harminc éve nem volt ekkora tájfun. Hogy ennyi

kárt tett, az onnét van, hogy váratlanul gyors irányváltozás történt, nem amint az obszervatóriumokban észlelték. Így a szép és nagy Manilából úgyszólván csak pusztulást láttunk.

Ellátogattunk a központi papnevelő intézetbe, ahol kellemesen érintett a rend és tisztaság. Sok kispap a mi Fülöp-szigeteki pátereink nevelése, akiket missziójukban megkereszteltek, iskoláikban oktattak, és most papi hivatásuknak tesznek eleget, amikor készülnek és vizsgáznak, hogy Krisztus jó, buzgó és képzett szolgálói lehessenek nemzetbelijeik között. Manila mégiscsak katolikus. A nép jóindulatú, csak legyen misszionárius az örök tavasz hazájában.

Megnéztük a mi missziós nővéreink kolostorát és nevelőintézetét. A nővérek óvodától kezdve tanítónőképzőig bezárólag tanítanak. A tanerő európai és dél-amerikai nővéreinkből tevődik össze. A tanítási nyelv angol. Régebben itt is spanyol volt; ma angol, spanyol és francia járja.

Esti órában voltunk a domonkosok templomában, ahol éppen rózsafüzér ájtatosság volt. Buzgón énekelték a Mária-énekeket. Itt van a híres, háromszáz esztendőes Madonna-szobor, melyet újabban rendkívül drága ruhával felöltöztettek, és valóságos kegyhely lett ez a templom. Az itteniek rajongva szeretik a Madonnát, a gyermek Jézust hordozó Szűz Máriát. A főszékesegyház is megtekintetűk. Kívülről hatásosabb, azaz inkább katedrális kinézésű, belül azonban a maláj ízlés diadalmaskodik: minél több szobor legyen, és ezek is minél színesebbek legyenek. A hívek nem szégyellik hitüket megvallani, igen jámbor népek.

Legutoljára beszéltek a mi új házunkról, mely kinn, Új-Manilában épült a Szentatya óhajára. S tényleg: hivatásokban nincsen hiány. Ide csakis rendi növendékeket vesznek fel, akik idővel az Isteni Ige Társaságának lesznek tagjai. Az épület még egészen új, épphogy tető alatt van, persze az ottani, trópusi viszonyoknak megfelelően épült. Jelenleg még összezsugorodva laknak, még csak kialakulóban vannak a háló- és tantermek. A futballpályát most egyengetik, úgyszintén a játszóteret. Idővel nagyszerű ház lesz.

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGAZÁN RÁSZORULÓKNAK

A keresztény élet híd, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatásunkkal segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházait, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI** a verbita **Missziós Titkárság**. Bankszámlaszám:

11600006-00000000-12713314

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5. • tel.: 06-30/418-9196, 06-94/562-205 • e-mail: verbita@verbita.hu

Kérésére tájékoztatást és csekket küldünk.

Táncolj tovább a legszebb hazában!

Emlékezés Ilona nővérré

Kapitár Mária Ilona kedves nővér a Pinka völgyében egy horvát–magyar faluban, Szentpéterfán született 1926. január 20-án egy szerető, összetartó, jókedvű és hívő családban. Ő volt a negyedik a hét testvér közül. Elképzelhető, hogy négy fiútestvérétől tanulta a csínyeket, amiket aztán a zárdában is elkövetett. Édesapja kizsugárzó volt, édesanyja varrónőként dolgozott. Egyik öccse szerint Ilona nővér édesanyjuktól örökölte a jókedvet, az ok és hely nélküli készséget egy pattanó táncra, és talán ujjai finom érzékét is, melynek oly nagy hasznát vette fogorvosi munkája során.

1944 telén a kőszegi Szent Imre Misszióházban ismerkedett meg a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérekkel: egy jelölttel dolgozott együtt a konyhán. Marika szerette a társaságot, s így szívesen töltötte szabadidejét a jelölttel.

1947 őszen, miután meggyőződött, hogy az Úr Jézus hívja őt, belépett az ausztriai tartományhoz tartozó stockeraui Sankt Koloman-zárdába. Ott már három magyar újonc és egy jelölt várta szeretettel. A kolostori élet kezdetben neki, az utólag érke-

zett magyar lánynak nem volt rózsás. De a német nyelv elsajátításának nehézsége, az ízletes magyar konyha hiánya, a nyugati kultúra másféle rendszere (akkoriban még a janzenizmus erősen hatott a szerzetesi életre) sem tudta Marikát eltéríteni hivatásától.

Az újonc beöltöztetésénél, 1948. június 8-án kapta az Ilona nevet. 1950. június 8-án tette le első fogadalmát. Az egyik lengyel nővérünk fogorvosi rendelőjében újonc korában kitanulhatta a fogász szakmát. Emellett missziós munkára is jutott ideje. 1956-ban az örökfogadalma után missziós kiküldetést kapott Indonéziába. Amíg a vízumra várt, a rend római házában dolgozott fogásként és sofőrként.

1959 júliusában utazhatott Flores szigetére. Felkereste Jáva és Timor szigeteit is, hogy segítsen a nővéreink s a rászoruló emberek fogászati problémáin. Mindenhol szeretettel várták, nemcsak a munkája, de kedves, jókedvű és készséges személyisége miatt is.

Mikor 1981-ben szabadságra jött, nagyon rossz egészségi állapotban volt. A javulás hosszú időt vett igényben, ezért visszahelyezték őt

az ausztriai tartományunkba. A rend kórházában (Orthopédisches Spital, Wien-Speising) dolgozott a patikánkban és az ambuláns osztályon. 2000-ben átköltözött Stockerauba, s a zárda ebédlőjében segédkezett nyolcvanéves koráig.

Két hónappal a nyolcvankilencedik születésnapja előtt, 2014. november 25-én nyugodtan s csendesén költözött a mennyei hazába. Az utolsó hat hétben már kórházban volt. Fájdalmi közepette is tudott még viccelni, s jókedvet varázsolni a társaságban. Nem vesztette el a táncos kedvét; a főnövér meg is jegyezte: „Ilonka nővér, te még a mennyországba is be fogod táncolni magadat!” Erre Ilona nővérünk elkezdett kezeivel táncoló mozdulatokat tenni és egy szép Mária-éneket énekelni.

Egy órával halála előtt a fülébe sutogtam: „Menj csak egész nyugodtan az Úr Jézushoz. A Szűzanya már ott vár rád.” Erre hangosan felelte a sok nővér jelenlétében németül: „ja”.

Ilona nővér, csak táncolj tovább a legszebb hazában! Az Úr a te mindened!

Káró Anna Magdalena spps

Evangelizáljuk magunkat!

A chilei rendtartomány

HIVATÁSOM A MISSZIÓ

„A misszió nem áldozat, hanem kiváltság.”
(Freinademetz Szent József)

Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember **misszionárius** saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hithirdetés, mint inkább a hiteles élet-példa a meggyőző a mai kor embere számára. Egyesek azonban külön **szereztes**, **misszionáriusi** hivatást kapnak, és küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal. A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaiként dolgoznak együtt Óceánia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy **Krisztus örömhírét** minden ember megismerje. Ha úgy érzed, hogy missziós hivatásod van, ha **misszionárius** akarsz lenni, ismerd meg a verbiták közösségét! Szívesen válaszol kérdéseidre: **Hurgoi Sándor svd • Názáret Missziósház • 1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3-5. • e-mail: hivatas@verbita.hu**

Az Andok magas hegyei és a Csendes-óceán között fekvő keskeny ország tizenhétmillió lakosának hetven százaléka katolikus. Sok más latin-amerikai országgal ellentétben Chilében nem jellemzőek a regionális vagy kulturális különbözőségekből eredő konfliktusok. Egységes nemzeti identitás uralkodik, csak néhány távoli országrészben maradtak fenn helyi szokások: északon az aymara indiánok őriznek sok mindent andokbeli kultúrájukból, délen a bennszülöttek jogainak visszaszerzéséért küzdő mapuche indiánok csoportjának van erős kulturális befolyása, illetve a Chiléhez tartozó Húsvét-szigeteken a bennszülöttek élnek ősi polinéz kultúrájuk szerint.

Chilében a lakosság kilencvennégy százaléka európai ősöktől származik, az őslakosok aránya már csak két százalék körül van. A javuló gazdasági viszonyok sok bevándorlót vonzanak, főleg más latin-amerikai országból és Koreából.

A chileiek többsége számára az egyház tekintélyes intézmény, fontos szerepet játszik a szociális és nemzetiségi kérdésekben. Az új hivatások száma mégis csökken.

Első látásra úgy tűnhet, hogy a chilei verbita rendtartomány elsősorban nagy, városi iskolákat – gimnáziumokat, főiskolákat – tart fenn, melyekbe főleg jómódú szülők gyermekei járnak. Közelebről nézve azonban kitűnik, hogy egyre több lehetőséget biztosítanak intézményeikben a szegény és a bennszülött gyermekek számára.

Az iskolákon kívül a verbiták elsősorban a szegényeket és a társadalom

peremére szorultakat szólítják meg a plébániákon, a szociális segítő szolgálatokban, a bennszülött csoportok körében. A nagyvárosokban átmene-ti otthonokat működtetnek családok számára, és különféle képzést biztosítanak szegény sorsú nők részére vidéken is. Az ország déli részén, a mapuche indiánok közt a szolgálatot az őslakosok érdekvédelme jelenti, akiktől erőszakosan akarják földterületeiket elvenni. Északon, a Huarában élő aymarák közt szintén dolgozik egy rendtag a helyi egyházmegyével együttműködésben.

A provinciában folyó munka lényeges eleme a laikusok képzése, a plébániák és iskolák közötti hálózat létrehozása, ezzel is erősítve a missziós elkötelezettséget. Az információáramlást egy kommunikációs centrum koordinálja, itt szerkesztik a rádióműsort és az újságokat is.

A bibliaapostolság a rendtartomány minden működési területén kiemelten fontos. A rádióadókat már húsz éve a verbiták látják el a napi evangéliumról szóló elmélkedésekkel. Bibliaismereti tanfolyamokat és műhelyeket is szerveznek országszerte.

A chilei misszióban nyolcvankét verbita van jelen: három püspök, hetven pap, négy örökfogadalmas testvér, öt seminarista. A tizenhét nemzetből származó közösség összekovácsolását, a testvériesség elmélyítését szolgálja az a törekvésük, hogy tudatosan éljék és valósítsák meg az isteni ígét a minden napokban. Jelszavuk: evangelizáljuk magunkat!

Hajós Katalin

Csak a szeretet számít

Missziós hétvége Mélykúton

A verbita atyák és testvérek, a missziós nővérek és az ifjúsági világmissziósok advent előtt, november 20. és 23. között tartottak városunkban missziós hétvégét, *Bolvári János* plébános atya meghívására.

A program missziós rózsafüzérrel kezdődött, majd *Magung Fransis* atya mutatta be a nyitó szentmisét. Egy előadás keretében mutatkoztak be az Arnold-család jelenlévő tagjai: mindenki elmondta, honnan jött, mióta él Magyarországon és miképpen szolgálja itt Istent. *Pisztora Ferenc* testvér, aki a bemutatást vezette, még játékos kérdésekkel is készült.

A verbiták kérték, hogy családoknál kapjanak szállást, hogy így még jobban megismerhessék az egyházközség tagjait. Nagy élmény volt, hogy a befogadó családok és az idelátogató missziósok milyen hamar megtalálták a közös hangot. Mi *Banó Maria Blandina* nővért láthattuk vendégül. Már az első este sokat beszélgettünk családról, hitről, szolgálatról. Őszintén el kell mondanom, hogy az öcsém, aki velem él (én özvegy vagyok és nyugdíjas, ő elvált és három éve leszálalékolt egy alattomos kór miatt), nem igazán gyakorolja a vallását. Kicsit aggódtam, megtalálja-e a közös hangot a nővér-

rel. És láss csodát: nagyon nagy hatással volt rá *Blandina* nővér!

Másnap az általános iskola évfolyamaiban tartottak előadást a verbiták. Délelőtt még az óvoda meglátogatására is sor került, délután pedig idősek otthonába és klubjába vitték el a missziósok a szeretet lángját.

Este a keresztyúti ájtatosság, illetve a szentmise után újabb előadást hallhattunk. A missziósok bemutatták, szülőházjukban hogyan működik az egyház, hogyan élnek meg a hívek a kereszténységet. Ezen az estén a Fülöp-szigeteki, az indiai és a kongói egyházzal ismerkedhettünk meg.

A következő nap a plébánián működő csoportokkal találkoztak a verbiták, ebéd után pedig gyermek és ifjúsági foglalkozást tartottak. Ezen a napon a szentmisét *Bábel Balázs* érsek úr mutatta be. A verbita közösség tagjai egy indiai táncsal és énekkel vonultak be a templomba az érsek úr előtt. Nagy öröm volt számomra, hogy *Blandina* nővér hatására a testvérem is részt vett a szentmisén. Ezúton is köszönöm neki!

A mise utáni előadáson Lengyelország, Brazília és Indonézia egyházainak bemutatása következett.

Az utolsó napon két szentmise is volt: hét órakor *Hurgoi Sándor* erdélyi atya, kilenckor pedig *Burbela Gergely* tartományfőnök atya mutatta be a liturgiát. A záró szentmise keretében felkerült a missziós keresztre az évszám: 2014. Az előző 1947 volt – hatvanhét év után ismét volt templomunkban misszió.

Különleges élmény volt, hogy megismerhettük a különböző országokból, kultúrákból érkezett szerzeteseket, és az is, ahogyan lendületükkel erősítették hitünket. Megmutatták az önzetlen testvériséget, és hogy mindegy honnan jövünk, csak a szeretet számít, ami a Krisztusba vetett hitből fakad. Hálásak vagyunk a verbitáknak és a missziós nővéreknek munkájukért, és hogy Krisztus szeretetét közvetítve segítenek a rászorulókon.

Racsmánné Fenyvesi Zsuzsa

Jó volt, hogy sokat énekeltünk. Remélem, máskor is lesz ilyen alkalom. Én részt vettem a vasárnapi záró misén is, mint ministráns. Egy kicsit hosszú volt, de annál érdekesebb. Öröm volt számomra az is, hogy kezet foghattam a végén néhány atyával is. Viktor, 6. C

Nagy élmény volt az előadás, de különösen az, hogy énekeltünk, és sok új dologról hallottam és tanulhattam. Számomra meglepő, ugyanakkor különös és furcsa volt, hogy ilyen messziről érkeztek a missziósok, és pont ide, Mélykútra. Dóra, 6. C

Nagyon szórakoztató volt a missziós délelőtt. Nagy élményt jelentettek a zenék és táncok. Tetszett, hogy szeretetteljes, vidám, kedves, szimpatikus emberekkel találkoztam, akik beszédjükbe kis humort is bele tudtak vinni. Jó volt, hogy meghallgattak minket, és válaszoltak a kérdéseinkre. Kedves és szép ajándék volt tőlük, hogy kaptunk egy kis könyvjelzőt, amelynek a hátulján egy gyönyörű kis imádság volt. Kamilla, 6. A

Jó volt, hogy különböző nyelveken énekeltünk, és kivetítették az énekek szövegét, így mi is bele tudunk kapcsolódni. Nagy élmény volt, hogy jól el tudták mesélni az életüket, és ezen keresztül megtapasztalhattuk, mi is a feladata a misszionáriusoknak, hogy mi a különbség egy turista és egy misszionárius között. Brigitta, 6. A

Tíz éve Egerben

A verbiták 2004-ben missziós hétvégét tartottak az egri bazilika plébániáján. Az akkori missziós titkár, *Lányi Béla* testvér segítségével alakult meg a missziós imaközösség december 8-án, Szeplőtelen Fogantatás emléknapján. A Szűzanya oltalmát azóta is érezzük, hiszen amikor törés állt be az imaközösségben, újra tudtuk kezdeni közösségi életünket, amiben nagy szerepe volt jelenlegi vezetőnknek.

2014. december 11-én ünnepeltük az évfordulót. Nagy örömeinkre megtisztelt bennünket *Burbela Gergely* tartományfőnök és *Magung Fransis* titkár atya. Kedves vendégként üdvözölhettük *Zygar Malgorzata* nővért és szeretett plébánosunkat, *dr. Csizmadia Istvánt*.

Énekkal, imával kezdődött a jubileumi együttlét. Fransis atya gitáros kíséretétől még örömtelibb lett Isten dicsérete. Gergely atya kérésére, aki akarta, megoszthatta, hogy mit jelent számára a missziós imaközösség. Majd az agapé után megtartottuk az imaóránkat.

Öröm volt hallani, hogy az atyák értékelték kitartásunkat az imaközösségben. Az ünnep alatt is átértéztük, milyen nagy szükség van az imára a misszióért, a papokért, valamint az anyagi támogatásra is. A missziókban így tudják segíteni a szegényeket, az elhagyott gyerekeket. Az ünnepeséget a hálaadó szentmise koronázta meg, melyet Gergely atya és Fransis atya mutatott be. Lelki felüdülést és megnyugvást éreztünk, hogy imáink meghallgatásra találnak.

Az egri verbita imaközösség

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház

(1223 Budapest,
Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.)

A budatétényi Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban szeretettel várunk mindenkit, aki lelki felfrissülésre vágyik.

A www.szentarnold.hu oldalon tájékoztatást adunk a lelkigyakorlatos ház különböző korosztályoknak szóló, csoportos és egyéni programjairól, az Isteni Ige Társasága és a Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővérek által szervezett lelkigyakorlatokról és evangelizációs eseményekről, valamint a ház által nyújtott szálláslehetőségekről.

Új közösség Mélykúton

November 20. és 23. között missziós hétvége volt Mélykúton (erről cikkünk az előző oldalon). Úgy gondolom, minden mélykúti testvér nagyon sokat kapott az idelátogató verbita szerzetesektől, missziós nővérektől és fiataloktól. Remélem, mi is tudtunk adni nekik valamit, de a jövőben még inkább tudunk segíteni nekik azzal, hogy Mélykúton is megalakult a missziós imaközösség.

Wolowicz Ádám atya háromnapos adventi lelkigyakorlatos hétvégét tartott nekünk december 19. és 21. között. December 20-án az ő vezetésével, irányításával zajlott az első imaóra, ellátott

minket tanácsokkal, és közben természetesen együtt imádkoztunk, énekelünk.

Január 8-án már önállóan végeztük el az imát. Plébánosunk, *Bolvári János* atyával együtt tizenheten voltunk, zömében idősebb testvérek. Bízom abban, hogy a középkorostály és a fiatalabb nemzedék tagjaiból is csatlakozni fognak hozzánk. Hiszem, ha imádkozunk a hivatásokért, egymásért, és hogy Krisztus szeretete töltse be szívünket, és törekszünk arra, hogy e szeretetet tovább is tudjuk adni, Isten meghallgatja hálaadásainkat, kéréseinket.

Mikóné Mari

A gyerekek közös ünnepe

Karácsonyvárás Vasváron

A vasvári Szent Kereszt felmagasztalása plébánián 2014. december 20-án első alkalommal, de hagyományteremtő szándékkal karácsonyváró délutánt rendeztünk, amelyen minden hittanos gyermek részt vehetett. A két ötletgazda indonéz plébánosunk, *Ghie Marcell* és ghánai származású káplánunk, *Tengan Sebastian* atya volt. A szervezésben és lebonyolításban az egyházközség lelkes női tagjai, valamint – az atyák alapította – vasvári Szent Kereszt Ifjúsági Csoport (SZKIFI) tagjai vettek részt, akik majdnem egy héten át készültek a gyerekek fogadására.

A rendezvény kettő órakor kezdődött a plébánia közösségi termében, amely zsúfoltságig megtelt vidám gyerekekkel és szülőkkel. Seba atya műsorvezetőként irányított. Kezdeként közös énekléssel alapoztuk meg a jókedvet, majd ima következett. Ezután Marcell atya köszöntötte a megjelenteket, és kezdődhetett a buli.

Egy különleges vendég is segédkezett a karácsonyvárón, a szintén indonéz *Bano Maria Blandina* missziós nővér. Ő is bemutatkozott és üdvözölte a gyerekeket, majd mesélt egy kicsit szülőha-

zajáról. Ezt követően Seba atya táncra invitálta a hittanosokat, a koreográfiát pedig ott helyben, ő maga tanította meg. Miután mindenki eleget ugrált a SZKIFI zenés műsora következett, közös éneklésre buzdítva a közönséget.

A szünetben kiosztottuk a szülők, nagyszülők által felajánlott rengeteg finom süteményt a gyerekeknek. Miután mindenki jóllakott, következhetett egy kis fejtörő, a Biblia-kvíz. A társaságot három csapatra osztottuk. Minden csoport ügyesen meg tudta válaszolni a legtöbb kérdést, amelyek nem is voltak olyan könnyűek. Ezután a 2. B osztály tanulói – Seba atya tanítványai – adtak elő egy némajátékot arról, ők milyen világban szeretnének élni.

Később ismét közös éneklés következett, de a délután legizgalmasabb része, az ajándékosztás és eredményhirdetés csak eztán jött. A plébánia minden hittanosnak összeállított egy kisebb ajándéksomagot, és akik szeptembertől kezdve minden szentmisén részt vettek, vagy legfeljebb egyről hiányoztak, egy-egy könyvet is kaptak, melyeket Blandina nővér hozott. Sajnos a püspökmolnári gyerekek nem tudtak el-

jönni egy másik rendezvény miatt, így ők később, egy szentmise végén kapták meg ajándékaikat. A ministránsoknak, akik hétköznapiakon is segítettek az atyáknak, színesceruza-készlet járt jutalmul. A névre szóló csomagok mellett kisorsolták még a fődíjat is: több csomag szaloncukrot. A szerencsés győztes jó szívvel úgy döntött, megosztja ezt mindenkivel, így Seba atya szétszórta a tömegben a sok édességet. Ezután közös ima és áldás következett, végül egy csoportképpel örököltünk meg a közös élményt.

Piri Melinda és Katona Kitti
SZKIFI

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

Drága kincs önmagunk és mások számára

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján.”

(II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és értem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy mindennap misét mondatunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain. Bankszámlaszám:

11600006-00000000-12713314

A felvétel a miseszövetségbe egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik személyenként, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. Banki átutalás esetén a közlemény rovatba kérjük feltüntetni a befizető postai elérhetőségét és a befizetett személy vagy személyek neveit. Kérésre csekket és tájékoztatót küldünk.

Postacím: Missziós Titkárság • Magung Fransis s.v.o
9731 Kőszeg, Park u. 1. • verbita@verbita.hu • 06-30/418-9196

Beleszeretni Istenbe

Kedves Gyerekek!

Talán meglep titeket az a cím. Hogyan lehet beleszeretni Istenbe? Egy csinos lányba vagy egy jóképű fiúba, az igen, de Istenbe?

Pedig lehetséges. Az egyház történetében sokan voltak és vannak, akik beleszerettek Istenbe, és neki szentelték az életüket. Talán már tudod is, kikről van szó. Ők a szerzetesek. Isten megmutatta nekik, mennyire szereti őket, és erre csak szeretettel tudtak válaszolni.

Ez történt például Jánossal, aki a műszaki egyetemen tanult, mérnök szeretett volna lenni. Egyszer részt vett egy ifjúsági lelkigyakorlaton a jezsuitáknál. Hazafelé már tudta, hogy nem lesz mérnök, mert Isten más életútra hívja őt: szerzetes lesz. Hasonló dolog történt Évával, aki óvónőnek

tanult. Egyszer, amikor otthon takarított, mint derült égből a villámcsapás, váratlanul töltötte be gondolat, hogy szerzetes legyen. Missziós nővér lett. Beáta, amikor látott egy szerzetes nővért, átment az utca mások oldalára, annyira nem szerette őket. Egyszer elgondolkodott azon, miért is érez így, és felfedezte, hogy Isten arra hívja, hogy ő is legyen szerzetes, csak eddig ellenállt. Márk bányász szeretett volna lenni. Egyszer nagyon erősen megtapasztalta, hogy Isten szereti, és arra hívja, hogy misszionárius legyen. Most messze, egy missziós plébánián dolgozik. Ugyanaz történt Veronikával, Péterrel, Tamással és Lucával – találkoztak Istennel, és beleszerettek.

Ebben az évben, amely a szerzetesek éve az egyházban, szeretnénk megköszönni Istennek minden hivatást, és imádkozni a szerzetesekért. Csatlakozz te is a hálaadáshoz és az imához! És ha valamikor majd téged is hív Isten, hogy legyél szerzetes, ne félj beleszeretni Istenbe!

A betűpárokból az ábecében előbb álló betűt írd a vonalra! Az így kapott szavakkal egészítsd ki Jézus mondatát!

T,S ZS,Z Á,B Z,ZS C,A N,P T,N Z,Y K,I T,U
 ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼

 S,Ö T,R Z,Ö K,P É,P N,L V,E Z,T
 ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼

„Aki nevemért elhagyja otthonát, testvéreit, nővéreit, apját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy a földjét, kap, s az lesz az öröksége.” (Mt 19,29)

E	J	E	C	L	A	S	Z	Á	N
	I		S		E		B		T
L	B	M	P	A	D	T	Ö	U	B
A		A		K		T		Q	F
D	C	T	B	V	Y	E	L	K	B
T		É		O		V		X	L
A	X	N	H	L	B	G	C	Y	B
M		E		T		E		P	E
I	N	D	P	É	S	M	H	X	
B		P		X		Y		J	T

▲ Egyszer Jézus mesélt a menynek országáról. A szántóföldben elrejtett kincshez hasonlította, amelyet egy ember megtalált, majd újra elrejtett. Mit tett utána? Megtudod, ha megfelelő sorrendben összeolvasod a betűket az E-től a T-ig. Minden szerzetes hasonlít ehhez az emberhez.

Missziós táborok 2015.

- ▶ GYEREKTÁBOR: június 29.–július 4. HELYSZÍN: Őri István Ifjúsági Ház, Kőszeg
- ▶ IFJÚSÁGI TÁBOR: július 13–18. HELYSZÍN: Őri István Ifjúsági Ház, Kőszeg
- ▶ EGYETEMISTA TÁBOR: július 27.–augusztus 1.

Jelentkezni elektronikusan a www.verbita.hu/missziostabor oldalon lehet március közepétől.

▶ Táborinformáció: hivatas@verbita.hu • +36-30/677-3974

Őri István Ifjúsági Ház

Cím: 9730 Kőszeg, Park u. 1.

SZERETETTEL VÁRUNK:

- ifjúsági közösségeket
- cserkész-csapatokat
- hittanosokat
- ministránsokat

KAPCSOLAT:

Tóthné Borsos Éva
 Mobil: 06-20/490-0670
 e-mail: borrsos@gmail.com

Szent Imre Missziós- és Lelkigyakorlatos Ház

Cím: 9730 Kőszeg, Park u. 1.

SZERETETTEL VÁRUNK:

- keresztény mozgalmakat,
- egyházközségeket
- lelki napokra középiskolásokat
- lelki napokra egyházközségi képviselő-testületeket
- adventi és nagyböjti lelkigyakorlatokra
- konferenciákra, összejövetelekre
- szállás lehetőséget keresőket

KAPCSOLAT:

Máté Éva
 Tel.: 06-94/562-201
 Mobil: 06-30/335-1496
 e-mail: szentimre@verbita.hu

Atéli lapszámunk rejtvényének megfejtése két karácsonnyal kapcsolatos bibliai idézet volt: „Magasztalja lelkem az Urat” (Lk 1,46) és „Nagy örömet adok tudtul... megszületett a Megváltó” (Lk 2,10 és 11). Nyertesek: *Péter Antalné* – Budapest; *Gáspár Csaba* – Piliscsaba; *Szeredi Mihályné* – Eger. Gratulálunk! Aktuális rejtvényünk megfejtése nyolc szó, melyekből Ferenc pápa húsvétal kapcsolatos gondolatát állíthatjuk össze. Beküldési határidő: április 30.

	A bevezetőt tudatni kell	Honokot terített szét M 3. szó	Úres hat! Püan szam Sali fajta		Ósi kínai vallás M 5. szó	Személy névmás Behérületi névelővel	Gyere ó- desert, de párosul!	Festőm, (József) M 4. szó	T	A Szadai repér Ye- menben	Elhunol
	M 1. szó			Vékony a- ranylemez Malackaja 'k' nélkül!							
	Kévert fűszer!			... járó, nis nélkül!			...rutya				
	E nap			Ló- buzdítás			Szóltan este!				
		Énekes misdár Terítés- szerzés			Mesei mondtam						
	Itatófajta névelővel	Múlt idő jelek		... királyné (Lalo open)	M 6. szó					Kérdő szavacska	
	Állóvíz	M 2. szó		M 7. szó	Az apa és az anyja					Szegény- ségben élő	
	Keverve éhes!		Orosz teher- autó máika				Lejött, de l nélkül!			Imő középe!	
	Nevetel, névelővel		Soros inter- luc a PC-n				Sír			Püspök v. (Vilmos)	
Indiai munkacso- pác					Német or- gonáepítő			Karl – regényíró			Légi királyok
M 8. szó				Évszámát tímszó	Fivallat, a végén ő!			Kölni cég (GmbH)			
Jó a vizmi- nőségünk				Korjelző							
								Vidám történet			
								Néma sét!			
Együtt eszik vele délben											
Rumán nyelvész, kínakneve betűjével				Puskát basznál!		Nem nagy település	A hét ve- zér egyike			Éz is gó- róg betű	
Duplán légyfajta				Középen is rend!		Akátmasz- tó "pép"	Görög betű			... móg	
Az első bókis		It-el a gyűrűltes fejődése		Finomán követel				Ossze- vert mac!			
				Kezdődik az ábécé				Racso- lók betűje			
		U				S				N	S